

עין משפט
נר מצוה

עב א תי' פ"ח תה"ל
שמיטה הל"ח
טו"ש"ע י"ד סימן ט סעיף
:1

עַד ב' מִי שֶׁסֵּד הַלֵּשֶׁת וְעַיִן
הַשָּׁמַיִם וְכִכָּר
תוֹשֵׁב שֶׁסֵּד שָׁמַיִם
עַד ג' מִי שֶׁסֵּד הַלֵּשֶׁת יָחַד
שִׁשִּׁים שָׁמַיִם וְ:
עוֹד ה' מִי שֶׁסֵּד מִלֵּךְ
מִלְּכֵי הָאֲדָמָה הַלֵּשֶׁת
וְסִימָה מִלֵּךְ שִׁמְשֵׁת הַלֵּשֶׁת
כִּסֵּי עֵשֶׂן כִּסֵּי תוֹשֵׁב יוֹד
כִּי ה' שִׁדָּה ה'
עוֹד ז' מִי שֶׁסֵּד שִׁשִּׁים
שֶׁסֵּד שָׁמַיִם וְ:

רבינו גרשום

[illegible]

מר בר רב אשי אמר בל"י כקנט
כל דוכתי בר מנכתי אדריחתי
ותאסתי ואמוראסתי ור"ח סי'
בשבעה וחמירי וסמיני כולי הפך לנן וחמירי
דביטו תסי: **א**יפסיקן דז מנייני
שעריה. לא שייך לתמוי גבי יתר
העשרות עוף (ולעיל נ"ו). תמוס דקשנפסק
תאזר מן סוף כולו ליפסק: **ו**אם יא'
זה וזה אמור. והא דקמתי רישא
נחתו דגליה מן הארבעה ולמעלה
ה"ה נמי נצבר העשס ואין רוב צבר
קיים אלא כיסא נקט נחתו דלמעס
אפי' נחתו לגמרי צברה:

דוב עוביו ואמר" לה רוב הקיפו.
וימנויך נמשכת לה זה בלא זה
שאין העלם עגול לגמרי חלף מרחיב
מאד אחד ומלר אחד בקונטרס
פירש ענין האר:
למא"י יחשוב" לה חדא דמא"י יוחנן
בז' מימיה דהתם גבי פסק
פלוגי משום דמר חזיל בשר השתא
ומר חזיל בשר קוף כדמפרש כ"כ
ג' (פסקים 78) וכן שייכלה היתא
פלוגתא דהא לענין הגנה חז"ל משום
דברייתא קמי' אס עור וכשר חושין
אח' רובו משמע דלי חשיב כשר מגין:
גידין ששופן" חשדות. פסק כ"ד
חז"ל וש' דש' דהקדוש (79) פי'
בקונטרס גידי' חזאר ואין נראה דהכא
מיימית לה אגיד' רגל ועוד גידי' חזאר
לעולם קשין הן ואין רגילות לאלול
כלל כמו עצמות כדאמרין כ"כ
חז"ל (שם 78) הגידין והיטור והעצמות
שפרסו (שם 79) עשר ופירך הני
גידין היכי דמי אי גידי' בשר
ליעלבוהו ואי דליטור היינו נותר
חלף פשיטא גידי' חזאר משמע שם
רגילות להיות נותר בכל שעה ש':
אל

אבר אסור ובהמה כותרת א"ל
מוטל באשפה ומותרת א"ל
יאמרו אבר ממנה מוטל באש
ממנה מוטל באשפה ומותרת
כוותרת דשמואל הדור שלהו
רכ חסדא א"ל לא אם מיהרה ש
דבר שגופה תמחר את העיבור
למה לך אותיב ממתני' דנשחט
ללא הוכשרו א"ל מתני' איכא לה
דימייה דריתב וקאמר לה לרא
אריוך מנו שמואל והא מיפלג
העצם ויצא לחוץ אם עור ובשר
רובו כי אתא רב דימי אמר ר
רב פפא ה"לכך בעינן רוב ע
ויוחנן עור הרי הוא כבשר א"ל
דהא עור ובשר קתני א"ל אנן
א"ר יוחנן י' עור מצטרף לבשר
לבשר לחומר א"ל אנא עור
צחק דעור מצטרף לבשר הו
גזולא קאמרת יבר גזולא דרבי
אמר ר' רבה למאי ליחוש לחו

בעיני רוב עוביו. נכסה שלל יאז רוב הח
העור והעור חופה את עוביו והיקס
בשר הניגא. בזה ברייתא דלעיל: ולימ
העס: בר גזולא. שנשברה רגלו: דר

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

דכמר בר רב אשי קי"ל
ספך שזועה וכן יש בסדר
הכל דוכתין בר ממיסך
היינו הך דשמעתין וכן פ'

מר בר רב אשי אמר:
חזורי אמר אמימר מש
חוטי הוו חד אלימא
אלימא אודא רוב בני
רוב מנין מר בר רב
איפסיק אלימא האסי
קטיני האיכא רוב בנין

היו אי פסיק חד מיני
רב אשי הוה קאימנא
ללקמיה עופא ובדק וא
חד דהוה שני מחברי
אמר רב יהודה אמר ר
ברובו מאי רובו רוב
קמיה דשמואל אמר
כי מיפסיק חד מינייה
דעבנא דאיכא תרי הא
תרענא דאמר רבנא
הגידים אפי' לא נש
הסרביל כשרה ¹⁶ ואיכא
בכל אחד ואחד כי א
אמר לי מכדי תלתא
חד ותד מסייע ליה לר
שמואל צומת הגידין ע
בה אלא כחוש הסרבי
יכו' אמר רב 'למעלה
הבשר קיים זה וזה מ
אסור למטה מן האר
קיים זה וזה מותר א
קיים ותשמואל אמר
אם רוב הבשר קיים

יקף לה רב נחמן לשמו
 ב אחא בר רב הונא
 פה ומותרת א"ל הכי
 ולחו מתם הלכתא כו
 וותיה דרב ואבר עצמ
 טרת מרפה אותה ואו
 דבר שאינו גופה א"ל
 במה הוכשרו ברמיז
 חיי בדרהני כי שיק
 מעתא א"ל שישמר
 לית הדר ביה שמאל
 חופין את רובו מות
 ויחנן רוב עיבוי ואמר
 גוי וכענין רוב הקיפו
 כ נחמן לעולא ולימא
 קור או בשר תנינ איכי
 א"ל רב נחמן לעולא
 יא יענא דההוא ברי
 ואתא לקמיה דר' יו
 שאני הנהו גדין רכי
 דהא י"דאמר ר' יוחנן

דרך נקב הבשר ושיהא רוב ה
כשר: ולימא מר עור מר
מר עור משלים לבשר. דל
ד. עורו לפיכך חשוב כבשר

הדיוגן. ללולין קליר'ס לבנים קצת: **תלפא חוטי הוו**. לומת הגדין:
אודא רוב בנין. שהוא עב משיסס ויבין דלול רובא טרפה: **עני**
מחבריה. עב מחברו: **נפליה**. נפס קרפיר'ר בלע"ז: **ברוב אחד**
מחס. אם נפסק רובו על אחד מהס טרפה: **אל אינא חס**. רובו
קייס: **הסרבל**. של למר ומעמידן
בית הולאר בחוט כמו שטנו עושין
ברלועות: וכמר דב רב אשי קי"ל
כל דכמינ רב מתרחי ממכב אודיאה
(מסדרין דף כט): ומיפך שזעה
(שבוים דף מה). ונשעור לומת גידין
אחר שנתלוק ולא איפרסם לגמלא
במחן של תורה בלא אחת מהממר רבא
וטרפות דאורייתא הלכך מעשיו

וטרפה אמר מר בר
 קמיה דאבא ואייתו
 וכתב ביה חמיסר הוה
 נפציה ואשכח תרי
 צומת הגידין שאמרו
 חד מהון כי אמריתה
 לי מבדי תלתא הוו
 לגמרי הא איכא תרי
 ליכא תרי לא ופליגא
 אמר שמואל צימא
 ייר בר אלא כחוט
 אמרי מאי רובו ר'וב
 ייתה קמיה דשמואל
 ו האיכא תלתא דכל
 נאי דאמר רבנאי אמר
 אמרו אפי' לא נשתתיר
 כשרה: נשבר העצם
 מן הארכובה אם רוב
 תר ואם לאו זה וזה
 ובה אם רוב הבשר
 ואו אכר אסור ובהמה
 בין למעלה בין למטה
 זה מותר אם לא

וְלֹא יֵאמְרוּ אַבְרָם מִמֶּנִּי
 לְרֹב נַחֲמֹן לְרֹב נָמִי
 קִאֲמִינָא אַבְרָם שְׁחִיָּה
 יָהּ דְּרֵב הָרֹר שְׁלַחוּ
 מִשְׁמָא כְּמִשְׁא מְחִיב
 הָאֲבָר הַמְדֻלְדֵּל בָּהּ
 רַבָּה הַדְּדוּרִי אֲפִירִי
 דְּבָרִי ר"מ ר"ש אֹמֵר
 יוֹרָא אֲשַׁכְחִיה (א) לְרֹב
 תְּרַגְמָה אֲרִיךְ בְּבָבֶל
 גְּבִיָּה דְרֵב ת"י שְׁבֵר
 אִם לֹא אֲסוּר וּכְמָה
 לָהּ רֹב הַקִּיפִי * אֹמֵר
 אֹמֵר עוֹלָא אֲמֵר רַבִּי
 עוֹר מִצְטָרֵף לְכַשֵּׁר
 דְּאֲמִירִי [אֲמֵר עוֹלָא]
 יוֹמָא מִר עוֹר מִשְׁלִים
 גּוֹזָלָא דְהוּהּ בִּי רַבִּי
 גִּן וּבִשְׁרִיָּה א"ל בֵּר
 דָּאֲתוּ לְקַמְיָה * דְּרַבְּהָ
 גִּידִין שְׁסוּפִין לְהַקְשׁוֹת
 גִּמְנִין

קוף הכשר שעל השכר קיים: עור הרי הוא כבשר. אם יטעל הכשר ממחנה
 דרך לבשר. לחומר ולביעי חזיו עור וחזיו בשר: אכן עור או
 עי רוב הכיסוי בבשר ומיעוטו עור להטערף בין שניהם לכסוי רוב
 הגבו ידיו הרכין. דהוו מאטרפי לבשר וחופין רוב עמם הנשר:
 נמנין

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

נש' אמר רב שמא הלכך.
לעיל ד' קה ע"א שנת ד' כ
ע"א:

הגהות הב"ח

(א) גם' אשכחיה לרבי
ירמיה בר אבא דיתיב:

לעזי רחמי

קליר"ש. בתורים, צלולים.
קרפי"ר. הוצא מסבך,
התר.

מוסף ראשי

[illegible]